XXIII. évf. 5. szám 2011. szeptember-október

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lapja

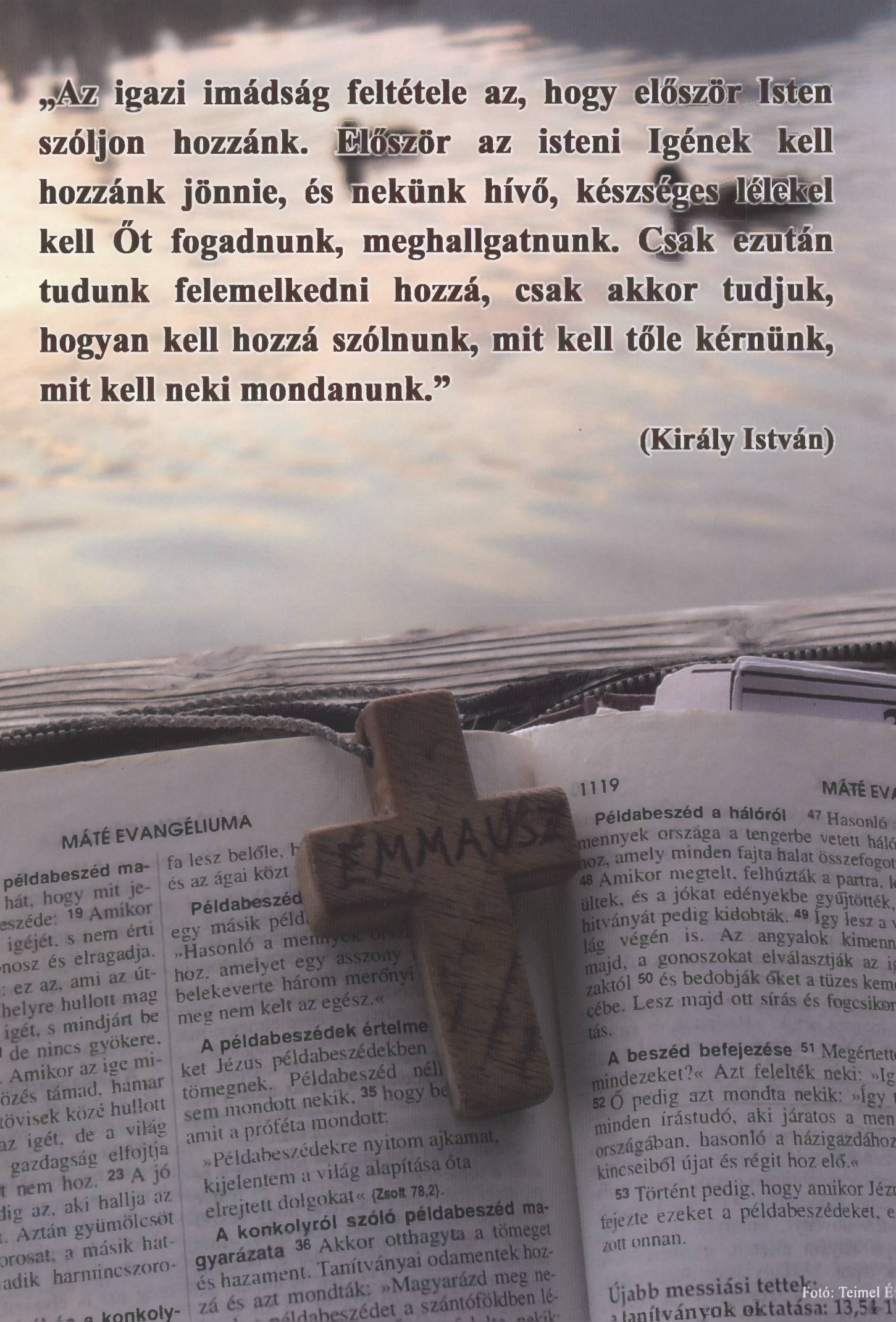

Király István:
A lelki növekedés forrása: A Szentírás

Basilea Schlink nővér:
Az Úr szeretetből fenyít...

„Az igazi imádság feltétele az, hogy először Isten szóljon hozzánk. Először az isteni Igének kell hozzánk jönnie, és nekünk hívő, készséges lélekkel kell Őt fogadnunk, meghallgatnunk. Csak ezután tudunk felemelkedni hozzá, csak akkor tudjuk, hogyan kell hozzá szólnunk, mit kell tőle kérnünk, mit kell neki mondanunk."

(Király István)

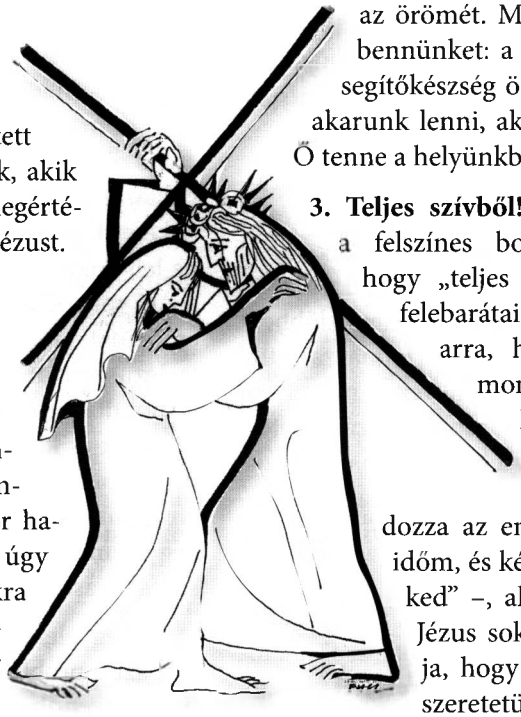

A megbocsátás gyógyító ereje!

Az evangéliumot olvasva azt látjuk, hogy Jézus úgy hívta meg tanítványait, hogy felszólította őket a követésére (Mt 9,9). Ez ma is így van. Amikor tudatosabban meg akarjuk élni hitünket, akkor felismerjük, hogy azonosulnunk kell Jézus gondolkodásával és viselkedésével. Végsősoron a szeretetével. Amikor harag van a szívünkben vagy gyűlölet, érezzük, hogy ez nem felel meg Jézus követésének. Sőt, ilyenkor nem Őt, hanem az ellenségét, a sátánt követjük. Itt van az ember nagy problémája: szeretne Jézusban élni, de a szívében az ellenkezőjét érzi. – Ez a társadalom problémája is. Gyűlölni vagy megbocsátani.

A gyűlölet mindig a másik pusztulását akarja, a megbocsátás pedig leteszi a rossz indulat fegyverét és ajándékot ad. – Így tett a mennyei Atya is velünk. Nekünk, akik megbántottuk Őt, a legnagyobb, legértékesebb ajándékot adta: szent Fiát, Jézust.

Hogyan válaszol az ember erre a mérhetetlen jóságra?

1. Megbocsátással. A Sirák fia könyvében van egy mondat (Sir 28,3.6), amely elgondolkodtat bennünket. Hogyan keresheti az ember Istennél a gyógyulását, amikor harag van a szívében. Ezt a haragot úgy tudja legyőzni, hogy a végső napokra gondol. A halál pillanatában eltűnnek a földi viszonylatok, és betölti szívünket az élő Isten szemlélete. Ami mulandó, amiatt nem érdemes az örökkévalót veszélyeztetni. A sérelmek, emberi támadások miatt nem szabad megfeledkezni arról, ami mindennél értékesebb. Ez kőkemény logika! A végtelen értékű kincs sokkal többet ér, mint egy mulandó semmiség. Ez kitágítja a horizontot. Mert az embert mindig fenyegeti a beszűkült gondolkodás. Ha sérelem éri, vagy akár a legkisebb veszteség, az egész világot ezen keresztül szemléli. Ha valaki megbántotta, minden embert a megbántottság szemüvegén keresztül lát. Isten azt mondja: ez nem helyes, mert az élet sokkal csodálatosabb és gazdagabb. Az Ő ajándékai káprázatosan szépek, és minden veszteségért kárpótolnak.

2. Krisztus tulajdonai vagyunk! Pál apostol egy nagyon érdekes dolgot mond a Római levél 14. fejezetében. Mi nem vagyunk a magunkéi, mert az Úr Jézus Krisztus a saját vérén váltott meg bennünket. Ha Ő nem áldozta volna fel az életét érettünk, az örök halálban lennénk. Ez pedig azt jelenti, hogy nem élhetünk bűnben, nem engedhetjük meg, hogy a harag vagy a gyűlölet elfoglalja a szívünket. Nekünk Krisztus gondolatait kell gondolnunk: vagyis a szeretet és megbocsátás gondolatait. Természetesen szabadok vagyunk. Ellenállhatunk a jónak. De akkor ez nem becsületes dolog. Ez olyan lenne, mint a lopás. Magunkat lopjuk el Krisztustól. – Aki viszont nem áll ellent a jónak, az megtapasztalja a jónak az örömét. Mert Krisztus örömre hívott bennünket: a megbocsátás, a jóakarat, a segítőkészség örömére. Ha igazán az Övéi akarunk lenni, akkor azt kell tennünk, amit Ő tenne a helyünkben. Ez a boldogság kulcsa!

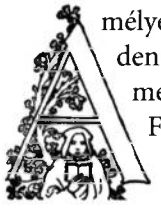
3. Teljes szívből! Jézus nem elégszik meg a felszínes bocsánattal. Ő azt akarja, hogy „teljes szívből bocsássunk meg" felebarátainknak. Az ember képes arra, hogy külsőleg, felszínesen mondja ki a bocsánat szavait. De a lényeg belül van. Ha belül forr a gyűlölet, és a bosszú gondolatát hordozza az ember – „majd eljön az én időm, és kétszeresen visszafizetem neked" –, akkor ez nem megbocsátás. Jézus sokkal többet akar. Azt akarja, hogy a másikat fogadjuk vissza szeretetünkbe. Lehet, hogy ez néha olyan, mintha keresztre feszítenénk magunkat. Nem baj, feszítsd meg magad, ha ez az ára, hogy hasonló legyél Krisztushoz!

Ne félj, hogy veszítesz, mert az Úr sokkal többet ad, mint amit el tudsz képzelni! A Szentlélek fénye fogja betölteni szívedet, és eláraszt az Ő ujjongásával. Ő kárpótol minden veszteségedért.

Miért? Mert Ő Isten és isteni módon szeret, „elfelejtette" mindazt, amivel te megbántottad Őt, és eláraszt az Ő boldogságával!

Katona István
főszerkesztő

A lelki növekedés forrása:

mélyebb lelki életre törekvő emberek minden időben megsejtették azt, hogy az elmélkedő imádság útját kell választaniuk. Felfedezték azt is, hogy ezen az úton a lelki olvasmánynak vezető szerepe van. De mit olvassunk, melyik az a könyv, amelyikben egészen kiváltságos módon találkozunk Istennel? A Szentírás az a könyv, amelyik Isten üzenetét tartalmazza, Isten nagy tetteiről beszél és Isten szól általa hozzánk, ezért a lelki olvasmányok között az első és legfőbb helyet foglalja el. Már Szent Jeromos ezt mondta róla: aki nem ismeri a Szentírást – vagyis nem ismeri meg állandó olvasás, elmélkedés révén –, az nem ismeri Krisztust. Aki pedig Krisztust nem ismeri, az Istent sem ismeri meg igazán. Ez a magyarázata annak, hogy a II. Vatikáni Zsinat miért buzdít minden hívőt, hogy tanulja meg a Szentírás állandó olvasása által *„Krisztus Jézusnak fölséges ismeretét"* (Const: Dei Verbum, n. 25.).

Hogy megtaláljuk-e azt, amit keresünk, az attól is függ, hogy **milyen lelkülettel vesszük kézbe a Szentírást, és milyen lelkülettel olvassuk**. Szent Ágoston megtérése előtt éveken keresztül vonakodott kezébe venni az Írást, amíg rá nem döbbent arra, hogy a Biblia Isten üzenetét tartalmazza. Attól kezdve úgy tekintette a szent könyveket, mint Isten levelét, amelyet a mennyei hazából írt száműzetésben élő gyermekeinek, hogy a hazavezető útra hívja, oktassa őket. Később ezt írta vallomásaiban: *„Legnagyobb élvezetem Uram, a Te írásaid olvasása... nem hiába irattál annyi oldalt titkaidról."*

Ha mi is úgy fogadjuk a Szentírást, ahogy a földi hazánkból, szüleinktől érkezett leveleket szoktuk fogadni, vagyis olyan buzgósággal, **szeretettel** vesszük kézbe, és olyan figyelemmel és bizalommal olvassuk sokszor, újra meg újra, akkor felismerjük a Szentírásban az emberi szavak mögött Mennyei Atyánk hangját. Akkor megtapasztaljuk a Szentírás-olvasás örömét, vigaszát, mert amikor ezt olvassuk, megbizonyosodunk róla, hogy nem vagyunk egyedül. Valaki gondol ránk, Valaki mellettünk van, mint jóbarát, mint szerető Atya.

A legfőbb gondunk tehát az legyen a Biblia olvasásakor, hogy **higgyük** azt, hogy az Írás Isten élő, éltető szava, mert Ő a könyvek igazi szerzője. Őt, az Írásban jelenlevő Istent kívánjuk felfedezni, meghallgatni. Az isteni szerző azonban rejtve van az emberi szerző mögött, miként Betlehemben a jászolban fekvő kisdedben rejtve volt az Isten, vagy az Oltáriszentségben, a kenyér és bor színe alá rejtőzik. Ezt tanítja a zsinati konstitúció: *„Ahogy az örök Atya Igéje megtestesült Jézus Krisztusban és emberi természetet vett fel annak gyengeségeivel együtt, hasonlóképp a Szentírásban az isteni gondolatok az emberi szó formájában jelennek meg."* (Dei Verbum, n. 13.)

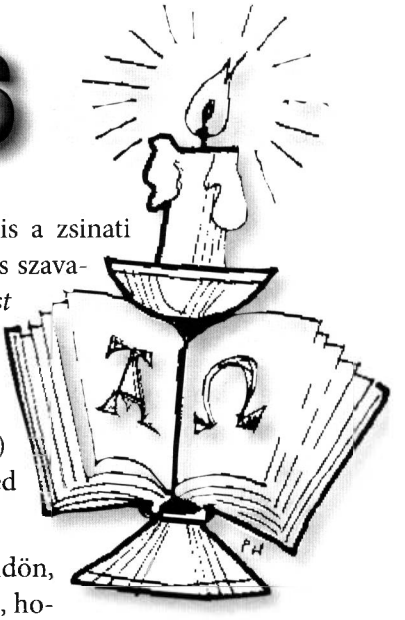
Nem kell túl sok időt veszítenünk a bevezető és magyarázó olvasmányokra. A lényeg az, hogy a Szentírást olvassuk mindig, újra meg újra. Nem szükséges, hogy minden nehézség megoldását azonnal megtaláljuk. Azt jegyezzük meg, amit megértettünk és mellőzzük azt, amit még nem értünk, mert elsősorban arra kell törekednünk, hogy hittel és szeretettel olvassuk, mint Isten szavát.

Ez a hit és szeretet azonban a **kegyelem műve**, kegyelemből fakad, és kegyelem által növekszik. A segédtudományok, magyarázó olvasmányok olyanok, mint a lámpafény a sötétben. A kegyelem viszont olyan, mint a Nap, amely a Szentírás minden lapját, a legutolsó és legkisebb pontig beragyogja. A kegyelem műve, hogy olvasás előtt, alatta és utána lelkünkben kigyullad az örök fény, és valami hasonló vonzódás, lelkesedés támad bennünk, mint az emmauszi tanítványokban, akiknek lelkét átalakította Jézus írás-magyarázata. „Ugye lángolt a szívünk – mondták egymásnak –, amikor útközben beszélt hozzánk és kifejtette az Írásokat?" (Lk 24,32) Ezt a kegyelmet, hogy a Szentírás iránt lelki buzgóságot érezzünk, egész életünk folyamán kérnünk kell, és a kegyelemmel közre kell működnünk a Szentírás hűséges olvasásával és tanulmányozásával.

A kegyelemmel való közreműködés kérdése felveti azt a problémát, hogy **milyen módszerrel, milyen sorrendben olvassuk a Szentírást?**

1. A legtöbb hívő számára a **liturgikus** olvasás a kezdet. Az egyházi év ritmusába elhelyezett szentírási szövegeket olvassuk együtt az Egyházzal a misekönyvben (Adoremus) és a breviáriumban. Akkor bevezetést nyerünk az üdvösségtörténetbe. Felfedezzük, hogy az a mi üdvösségünk története is.

2. A másik a kurzív olvasás módszere. Vagyis **folytatólagosan** végigolvassuk a Szentírást, több évre elosztva, mindennap olvasva valamit. Már ez az olvasás is sok mindent felfedeztet velünk. Igaz sok problémát is támaszt, melyre csak később találjuk meg a választ. Általában jobb, ha a folytatólagos olvasásnál nem a nyomtatásban megjelent sorrendet vesszük alapul,

hanem a könnyebben érthető szövegekkel kezdjük. A négy evangélium, az Apostolok Cselekedetei, bölcsesség könyvek olvasása könnyebb, majd a prófétáké, Pál levelei és a Jelenések Könyve.

3. A harmadik olvasási módszer az **elmélkedő** olvasás. Rövid összeszedett ima után figyelmünket egy könyvre, egy levélre, egy rövid szövegre irányítjuk és bővebb magyarázatok nélkül próbálunk behatolni az Írás értelmébe. Ennél a módszernél is jó arra vigyázni, hogy párhuzamosan olvassuk az Új- és az Ószövetséget. A központ Jézus élete, az evangéliumok. Viszont Jézus életének eseményei, tanítása gyakran utalnak a prófétákra, az ószövetségi szent történelemre. Ezért az evangéliumok olvasása a prófétákhoz vezet minket. Hogy még jobban megértsük Jézus hallgatóit: milyen életszabályok, imádságok éltették őket, az evangéliumok a zsoltárokhoz és az ószövetségi bölcsességkönyvekhez irányítanak minket. Az Apostolok Cselekedetei, Levelei, a Jelenések Könyve pedig Jézus életének folytatását jelentik az Egyházban és az Egyház által.

4. A negyedik módszer a **Szentírás tanulmányozása**. Ebben segítségünkre lehetnek a magyarázó könyvek, és a szentírási konkordancia. A tanulmányozás célja, hogy egy-egy könyvet, szöveget jobban megértsünk, annak keletkezését, betűszerinti értelmét és összefüggéseit is lássuk. Vagy pedig végigkísérünk egy-egy szentírási témát a fejlődés útján, időrendi sorrendben a különböző szentírási könyveken keresztül. Ilyen témák például: az ígéret, szövetség, szabadulás, Isten országa, bűn, kiválasztás, Isten népe, a szent és jóságos Isten, megtérés, messiás, hit, megigazulás témái és még sok más.

5. Végül az **imádságos olvasás** módszere a legfontosabb. Meg kell tanulni imádkozni a Szentírás szövegével, és imádkozni a Bibliából fakadó isteni indítás alapján. Tulajdonképpen a felsorolt olvasási formák nem egymásután jelentenek. Ezeket párhuzamosan is lehet végezni és ezek kölcsönösen kiegészítik egymást, de végül is el kell, hogy vezessenek bennünket az imádsághoz. Miután asztal mellett, könyvek, jegyzetek segítségével tanulmányoztuk az Írást, vagy olvastuk, hallgattuk a szent liturgia alkalmával, elérkezik az idő, hogy a hívő ész kutatása, de még a tanító, magyarázó Egyház szava mellett, lelkünk mélyén arra figyeljünk: mit akar Isten mondani nekünk: a csendben, az imádság magányában, a Szentíráson keresztül. Erre buzdít minket is a zsinati konstitúció Szent Ambrus szavaival: *„Amikor a Szentírást olvassuk, Isten szól hozzánk, és amikor imádkozunk, mi szólunk Őhozzá."* (Dei Verbum, n. 25.) Így jön létre a párbeszéd Isten és az ember között.

Mióta ember van a földön, minden vallás azt kutatta, hogyan találkozhatna az ember az Istennel, hogyan közeledhetnek egymás felé Isten és az emberek, hogy végül is találkozzanak.

A teremtés és az élet Ura eljött közénk. Az Isten Igéje, aki öröktől fogva volt, aki által minden lett, fölvette a mi emberi testünket és közöttünk lakozott.

De miért jött közénk, miért lett emberré Isten Fia? Azért jött hogy visszatérve a Mennyei Atyához, ne egyedül menjen vissza, hanem mindazokkal együtt, akik befogadták Őt, akik hittek benne. Karácsony titkának ez a kettős mozgalma: **az eljövetel és a visszatérés** határozza meg a mi vallásos életünket, Istennel való kapcsolatunkat. Először az Isteni Igének kell eljönnie hozzánk, a mi egyéni életünkbe és nekünk fogadni kell Őt, hogy Ő legyen életünk világossága. Ha engedjük, hogy átalakítsa, megváltsa szívünket, gondolkodásmódunkat, tetteinket, csak akkor tud Ő úgy fogadni minket, mint szeretett gyermekeit.

Ez a törvény érvényes nemcsak az egész emberiségre, nemcsak mindegyikünkre külön-külön, hanem az **igazi imaéletnek, imádságnak is ez a titka**. Ha meg akarunk tanulni imádkozni, vagy az imaéletben előre akarunk haladni, ezt mindig szem előtt kell tartanunk. Sokan azért nem tanulnak meg imádkozni, mert imádságuk nem egyéb, mint állandóan Istenhez intézett beszéd, kérés, könyörgés. Állandóan övék a kezdeményezés és várják, hogy Isten majd meghallgatja őket. Pedig az igazi imádság feltétele az, hogy először az Isten szóljon hozzánk. Először az isteni Igének kell hozzánk jönnie, és nekünk hívő, készséges lélekkel kell Őt fogadnunk, meghallgatnunk. Csak ezután tudunk felemelkedni hozzá, csak akkor tudjuk, hogyan kell hozzá szólnunk, mit kell tőle kérnünk, mit kell neki mondanunk.

Király István

AGGODALMAK

Aggódtál már az életben valami miatt? Ha az aggódás mellett döntünk, azonnal gyakorolni is kezdjük. Életformánkká válhat. Ekkor már jogosnak is érezzük. Még talán úgy is véljük, mindenki nyugtalankodna a helyünkben, **ha olyan gondjai lennének, mint nekünk**. A férfiak esetleg inkább az autójuk, míg a nők az otthon fenntartásáért idegeskednek.

Jézus megérti, ha aggodalmaskodunk. A tanítványok is aggódtak Jézusért, hogy ha Jeruzsálembe megy, kivégezhetik (lásd Jn 11,8), ám Ő nem aggódott. Miért? Mert olyasvalamit tudott, amit az apostolok akkor még nem. Tudta, hogy Isten mindenre gondot visel. Jézus észjárása idegen volt az apostoloktól, akik úgy gondolták, hogy bármelyik értelmes embert aggasztaná, hogy esetleg letartóztatják és kivégzik. Ráadásul, ha Jézust letartóztatják, akkor történetesen rájuk is ez a sors vár.

Jézus figyelmeztette őket: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne is szorongjon"* (Jn 14, 27). A tanítványok számára ez a javaslat egyáltalán nem tűnt gyakorlatiasnak és ésszerűnek. Jézus az aggodalmaskodást ártalmasnak tartotta – pontosan az Istenben való hit ellentétjének. Nem aggódott, ha nem volt ennivalójuk. Tudta, hogy Isten majd ellátja őket. Az apostolok azonban „normálisak" voltak. Tudták – mint mindenki – hogy mit kell tenni az élelmiszer megszerzéséért. Hasonló ismereteik voltak a pénz, a halfogás és az időjárás kérdéseiben is. Tapasztalatból tudták, hogy mi minden miatt lehet aggodalmaskodni. Jézus azonban megtanult bízni Istenben, így azt tanította, amit maga is megélt, hogy „ne nyugtalankodjék a ti szívetek".

Mi is sok mindent éltünk már át, ami aggodalomra adhat okot. Azt a gondolatot, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik (lásd Róm 8,28), nehezen fogadjuk el. „Hogy tudnék ezért vagy azért hálát adni?" – gondoljuk magunkban. A hitet, hogy ígérete szerint Isten mindent az Őt szeretők javára fordít, addig kell gyakorolni, míg megvalósul az életünkben!

A fiatal Jézus bölcsességben nevelkedett (lásd Lk 2,52), míg megtanult bízni Isten mindenható segítségében. Később a tanítványok tanultak meg Jézus hitével hinni. Amit megtanultak, azt adták tovább, és írták le. Így most mi is megtanulhatjuk és gyakorolhatjuk ezt a hitet. Elsajátíthatjuk, hogy az aggodalmaskodás ártalmas, a bizalom és a hit ereje viszont a segítségünkre van. Hogyan fogjunk bele a tanulásba? A Szentírásból kiválóan meg lehet tanulni!

A nyugtalankodás, az idegeskedés olyan mélyen belénk rögzülhet, hogy már nem is vesszük észre. Az efezusi levél 5,19-20 csodálatosan megtanít az aggodalmak nélküli életre! Szent Pál - hogy segítsen minket ebben - elmondja Isten tervét: ismerjük meg, mi Isten akarata. Isten akaratának ismerete nagy hatással van döntéseinkre! Akaratát a Szentírás tanításának tanulmányozásával ismerhetjük meg.

A Szentlélekkel való betöltekezés hatalmas erőforrásával Jézus is élt. A zsoltárok imádkozása és szent énekek éneklése olyan szokás, amit nekünk is el kell sajátítanunk. Az aggódást örvendezésre kell felcserélnünk, ennek egy másik módja, ha a szívünkben énekkel köszöntjük az Urat. És most jön, ami a legnagyobb előrelépést jelenti számunkra: *„Adjatok hálát mindenkor mindenért Istennek, az Atyának a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében."*

Ahogy a Szentlélek kezdte megmutatni nekem mindazt a sok dolgot, ami miatt aggodalmaskodtam, és azt, hogy mit kell tennem, hát nehezemre esett az engedelmesség. Nem tűnt jó ötletnek a mindenért való hálaadás, de nem kerülhettem ki az Úr akaratát. Lépésről lépésre tanultam meg, hogy a mindenért való folyamatos hálaadás Isten csodálatos terve, amellyel segítségünkre siet, hogy megszerezzük az Ő akaratának való engedelmesség nyomán az örvendezést és az életerőt.

Konok természetünk miatt sokszor nem könnyű elfogadnunk az Úr ajándékait, de ez megtanulható. Tanulás közben örömmel osztjuk meg másokkal is, amit elsajátítottunk. Hát igen, a többiek néha kétkedéssel fogadják, álmodozónak gondolnak bennünket, és úgy reagálnak, ahogyan az apostolok is tették. De végül lesznek majd néhányan, akik nagyon hálásan veszik az áldásokat a tanultak alapján (naponta hallok ilyen testvérekről).

A folyamatos hálaadás győzedelmeskedik az aggódás rossz szokása felett! Szívünket megnyitja a Szentlélek hatalma előtt, aki Isten akaratát szeretné velünk megismertetni. Az Úr sok erőforrást adott, amelyek segítenek megérteni, hogy Jézus miért nem aggódott soha – semmi miatt.

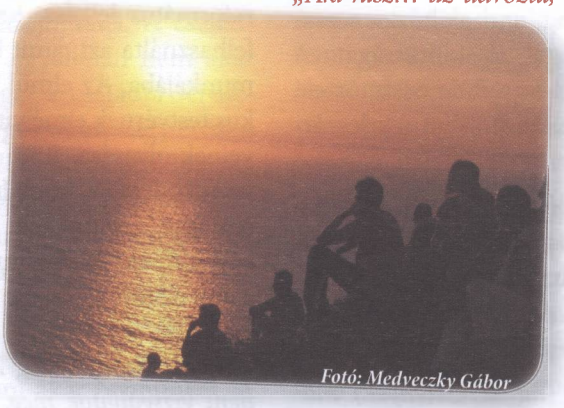
Merlin Carothers – Fordította: *Erdeős Éva*

Családfagyógyítás katolikus módon

II/2. rész

A keresztség jelentősége: Az teljesen téves állítás, hogy a generációs gyógyítás elutasítja az egyház tanítását a keresztségről – mert éppen az ellenkezője igaz – megerősíti azt.

A megtapasztalás ereje: A megtapasztalás felülmúlja az elméletet. Tamás apostol, amikor megérintette a feltámadt Jézus sebeit, akkor a hit bizonyosságát élte át. Ettől kezdve neki mondhattak százféle elméletet arról, hogy nem lehetséges a feltámadás, ő abszolút biztos volt a hitében.

Fotó: Medveczky Gábor

Emmánuel nővér írja legújabb könyvében (A rejtőzködő Medjugorjei Gyermek), hogy amikor részt vett Párizsban egy ima-összejövetelen, akkor a Szentlélek arra ösztönözte, hogy lépjen oda a mikrofonhoz és imádkozzon nyelveken. Nem tudta, hogy a hátsó sorokban ül egy nyelvész professzor, aki nagyon ellenséges volt a karizmatikus megújulással szemben, de most eljött egy barátja kedvéért. Ez a professzor az alkalom végén odament a nővérhez és megkérdezte tőle, hol tanulta a szír nyelvet ilyen szép kiejtéssel. A nővér mosolyogva válaszolta, hogy azt sem tudta, hogy ő szírül imádkozik, csak elmondta, amire a Szentlélek indította. A professzor nagyon meglepődött, és attól kezdve ő lett a karizmatikus megújulás legfőbb védelmezője az egyetemen.

Egyetlen tapasztalat többet ér, mint száz elmélet. Hiába készít valaki elméleteket arról, hogy a halál után senki nem jöhet vissza, amikor Mária Simma (1915-2004) osztrák asszony évtizedeken keresztül (50 éven át) fogadta a tisztítótűzből jövőket, akik imádságot kértek tőle.

Tisztítótűz: Hiába mondja valaki, hogy a tisztítótűz nem más, mint fájdalmas vágy Isten után, ez is csak egy elgondolás. Emellett a szentek (Szent Gertrud, Bosco Szent János, Szent Fausztina és még sokan mások) arról számolnak be, hogy ott nagy szenvedések várnak ránk. Ezek a szenvedések egyrészt az elkövetett bűneink következményeinek felismeréséből fakadnak, továbbá abból a fájdalomból, hogy elmulasztottuk Istent szeretni és szolgálni. Az önvád, és a bűnök súlyának felismerése úgy égeti az ott szenvedőket, mint a tűz. Ezért írja Pál apostol, hogy *„félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségteket…”* (Fil 2,12) Vagy lehetne idézni a Galata levelet is: *„Isten nem hagy magából gúnyt űzni! Amit az ember vet, azt le is aratja. Aki tehát testébe vet, testéből arat majd romlást; aki pedig lelkébe vet, lelkéből arat örök életet.”* (Gal 6,8)

Ez nem azt jelenti, hogy a büntető Isten képét akarnánk előtérbe helyezni. Inkább azt jelenti, hogy felelősséggel kell élnünk. Ahogy Pál írja: *„Értsd meg Isten jóságát és szigorúságát: szigorúságát a vétkesek iránt, iránt pedig Isten jóságát, föltéve, ha megmaradsz a jóban.”* (Róm 11,22) Jézus maga is világosan megfogalmazta: *„Aki hisz… az üdvözül, aki nem hisz elkárhozik.”* (Mk 16,16) Ahogy a fizikai világnak, úgy a lelki-erkölcsi életnek is vannak szabályai. Az ember értelmes mivoltánál fogva felismeri, hogyha kiugrik a harmadik emeletről, akkor meghal, jobb esetben összetöri magát. Ezért nem hibáztathatja Istent, hanem csak saját magát. Ugyanígy ha valaki tönkreteszi a saját maga és családja életét, testét, lelkét, akkor ennek súlyos következményei lesznek. Ezekért nem Isten a hibás, hanem az, aki önpusztító életet élt, és kegyetlen volt saját magához és családjához (sőt az utódaihoz is).

C. Lombrozó (1836-1909) olasz pszichiáter felkutatta egy család történetét száz évre visszamenőleg. M. Dunks ateista, alkoholista egyén 560 utódjából 150 bűnöző lett, 17 gyilkos, 100 alkoholista, 90 prostituált, a többi komoly betegségben szenvedett, vagy korán meghalt. Megdöbbentőek ezek az adatok, mert a számok mögött ott rejlik a még megdöbbentőbb felelőtlenség, önpusztítás, és az eltékozolt élet félelmetes következménye. *„Az atyák vétkét számon kérem a fiakon”* – mondja az Úr (Kiv 34,6). Ez a családfa is bizonyítja, hogy a kisgyermek nem „ártatlanul” születik, mert hordozza magában az eredeti bűn és az elődök személyes bűneiből fakadó negatív hajlamokat. Ezeket a hajlamokat lehetett volna gyógyítani – az előbbi esetben –, ha valaki ezt a bűnös folyamatot megállítja, és Istenhez fordul gyógyulásért. Ha elhanyagoljuk a belső gyógyítás feladatát, akkor társadalmunk egyre inkább lefelé süllyed a totális anarchia felé.

Az ősök hatásai: Linn jezsuita atya a következő esetről számol be egyik könyvében (Imaszemináriá-

um az élet sebeinek gyógyítására, Bp. Marana Tha, 128. old.). Az elmegyógyintézetben (Angliában) élt egy fiatalember, aki 21 év óta skizofréniában szenvedett. Amikor új orvos jött arra a osztályra, az orvosnak feltűnt a fiatalember neve, és utána nézett a lexikonban. Kiderült, hogy az egyik őse, aki 450 évvel azelőtt élt, kalózkodással foglalkozott, és egy tengeri csatában halt meg. (Rajta kívül még nyolc kalóz volt a családban.) Az orvos hitt a családfa-gyógyítás fontosságában és összehívta barátait, hogy imádkozzanak a kalóz ős megtisztulásáért, és a tőle származó gonosz erők megszűnéséért. Az ima után a fiatalember jobban lett, és egy hét múlva teljesen meggyógyult. Nemsokára munkát vállalt és megházasodott.

Mi történt itt? Erre nincs tudományos magyarázat. Ez egy kőkemény valóság, ami aláhúzza a családfa-gyógyítás létjogosultságát és fontosságát. A gonosz-lélek bilincsei ebben az esetben összetörtek, amelyek fogva tartották a családot és annak leszármazottait évszázadokon át.

A generációs gyógyítás elősegíti, illetve erősíti a katolikus tanítást, hogy fontos a tisztítótűzben szenvedőkért imádkozni, és a kisbabákat születésük után mihamarabb megkeresztelni. A keresztelést nem szabad halogatni, vagy későbbi évekre kitolni.

„Amikor úgy beszélünk (mi keresztények) magunkról, mint az eucharisztikus kenyér egyik darabkájáról, és mint Jézus misztikus testéről, akkor lényegében a szentek évszázadokon átnyúló közösségéről beszélünk. A zsidó emberek ezzel a létértelmezéssel kapcsolódtak őseikhez, amit mindannyiszor kifejezésre juttattak, valahányszor önmagukról, mint Ábrahám, Izsák és Jákob leszármazottairól beszéltek. – Mi megtanultuk, hogy milyen nagy befolyással lehet ránk a múlt. (…) Krisztus misztikus testében kapcsolatban vagyunk egymással téren és időn át. Ezért fontos, hogy imádkozzunk a teljes családfáért, azt kérve, hogy a szentmise Jézus kereszten kiontott Véréből nyert hatalma által visszatérhessünk az összes egykori nemzedékhez, és megtisztíthassuk őket mindattól a sötétségtől, amelyet ott találunk.” (Linn: Imaszeminárium az élet sebeinek gyógyítására, 129. oldal)

Ezoterikus gyakorlat: Hogy a családfa-gyógyításról beszélnek **ezoterikus körökben** is, ez az ő dolguk. Ez semmit nem von le a katolikus családfa-gyógyítás értékéből. (Ahogy egy Mária-kegyhelyre is elment egy ezoterikus csoport, és beszámolt az ott tapasztalható erős energiákról…. – ez egyáltalán nem von le semmit a Mária-kegyhely katolikus értékéből.)

B. Hellinger osztrák pszichiáter is felismerte, hogy a családfa élő és elhunyt tagjai között lehetnek energiák, amelyek vonzó, vagy taszító módon áramolnak az élő személyek felé. Az ő véleménye szerint a negatív energiákat megbocsátással és a tisztelet kifejezésével meg lehet szüntetni. De nekünk, katolikusoknak nem a Hellinger-féle családfelállítás az utunk. Mi is gyakoroljuk a megbocsátást, de számunkra a gyógyulás és szabadítás forrása a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztáldozata. Mi az Ő kegyelmének áradását kérjük. Az Ő szent nevének erejével parancsolunk a gonosz lelkeknek, hogy távozzanak családfánk vonalából és szűnjék meg a megkötöző és pusztító erejük.

Jung szerepe: Van olyan is, aki a családfa-gyógyítás katolikus formáját azzal vádolja, hogy a jungi szemlélet (kollektív tudattalan) nyer teret benne. Álljunk meg itt egy szóra! Gyökössy Endre pasztorál-pszichológus, református lelkész, jungiánus volt. Jung tanításából felhasználta azt, amit be tudott építeni lelkigondozói munkájába. Az elmúl húsz évben nagyon sok katolikus testvérnek elmélyítette a hitét „Bandi bácsi” könyveinek olvasása. Az ő könyveinek értékeiből semmit nem vont le az, hogy Jung tanításából kivette azt, ami segítette a munkáját. Azért mert Jung foglalkozott egy időben spiritizmussal, ez nem azt jelenti, hogy egész életművét tűzbe kellene dobni. Ez naív szemlélet lenne, amely nem akar különbséget tenni a jó és a rossz között. Pedig Pál apostol megmondta: *„Mindent vizsgáljatok meg, a jót tartsátok meg…”* (1Tessz 5,21) Egyébként teljesen téves az a megállapítás, hogy a jungi kollektív tudattalan szerepelne a családfa-gyógyításban, hiszen az egészen mást jelent.

A Jung féle kollektív tudattalan azt jelenti, hogy a különböző kultúrákban és népcsoportokban vannak olyan ősképek, mítoszok, mesék, amelyek nagy hasonlóságot mutatnak egymással. (Ebből arra következtetett, hogy az emberiség tudattalan tartalma közös.) De ennek semmi köze sincs a családfagyógyításhoz, ahogy azt egyesek állítják.

A katolikus családfa-gyógyítás azt tanítja, hogy minden mélyebb érzelmi állapotnak, vagy szenvedélynek vannak biokémiai hatásai. (Ez orvosilag bizonyítható: „Az embert ért különféle pozitív és negatív hatások azért befolyásolják maradandóan a lelki életet, mert biokémiai és neurális változásokat idéznek elő.” – dr. Szendi Gábor) Ezek a hatások a genetikai láncon illetve a vérvonalon keresztül az utódokban is érvényesülnek. Az ezoterikus, vagy súlyosan bűnös élet emellett hordozhat démoni kötődéseket is, amelyek szintén továbbadódnak. Ezektől kell megszabadulni, ezeket kell meggyógyítani a mi Urunk, Jézus megváltásának kegyelméből. Hangsúlyozni kell, hogy az emberi személy felelős a tetteiért, és természetesen a szabad akaratot is vallják

azok, akik katolikus módon imádkoznak családfájuk gyógyulásáért. Az ősöktől örökölt rossz hajlamok, vagy a gonosz lélek kísértése az ősök bűnein keresztül nem veszi el az akarat szabadságát, csak befolyásolja, ahogy azt már sok pszichiáter is megfogalmazta.

A betegség oka: Egyik kritikus azt írja a családfagyógyítással kapcsolatban, hogy mivel nem akarjuk vállalni bűneinket, ezért inkább az őseinkre toljuk a felelősséget. De ez nem igaz! – Minden gyógyítani akaró személy először a betegség oka iránt kutat. Azért veszi fel az orvos az anamnézist a betegnél (különösen a rákbetegeknél), hogy kiderítse a betegség hátterét. Jóllehet minden ember más, és nagyon sok tényező közrejátszhat egy betegség kialakulásában, mégis vannak alapproblémák, amelyek dominánsan közreműködnek a betegség létrejötténél. A családfagyógyítás katolikus formája egyáltalán nem akar visszavezetni minden betegséget a családfa sérüléseire, hanem mint **egy lehetséges okot**, vagy erősen befolyásoló tényezőt akarja kideríteni az öröklött negatív hajlamokat, vagy a gonosz lélek hatását. Nem akarja mindenáron megmagyarázni a betegséget, hanem keresi annak lehetséges forrását.

Ebben is megmutatkozik a karizmatikus megújulás pozitív istenképe, mert hisszük, hogy Isten az Ő végtelen szeretetében gyógyítani akar bennünket. A megváltás hatékonyságát hirdeti ebben a kérdésben is, ahogy a próféta mondta: *„Az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást"* (Iz 53,5). *„Jézus azért jött, hogy lerontsa az ördög műveit"* (1Jn 3,8) – írja szent János apostol. Természetesen elfogadjuk a szenvedést, mint Krisztus keresztjében való részesedést, mert hisszük, hogy Urunk javunkra fordítja mindazt, amit elhordozunk.

DE hisszük azt is, hogy Isten gyógyítani akar bennünket, ahogy ezt Jézus élete példázza, és ahogy a karizmatikus gyógyítók: Tardif atya, McNutt, McKenna nővér és még sokan mások a gyógyítás karizmájával ezt bizonyították. Jézus missziós parancsa: *„gyógyítsátok a betegeket"* (Mt 10,8), erre is vonatkozik, hogy a családfagyógyítást vegyük komolyan, de ez azt is jelenti, hogy kerüljük a bűnöket, éljünk szeretetben és megbocsátásban.

„Nyitottság" a karizmatikus működés iránt: A katolikus családfagyógyításnál a mi Urunk Jézus megváltása (keresztje) áll a középpontban. Hozzá visszük szenvedő őseinket, Tőle kérjük a szabadítást, és az élő családtagok gyógyulását. Ebben nincs semmi pszichikai veszély, ahogy egyesek mondják. Az ősegyházban a prófétai karizmával rendelkező személyek irányító szerepet töltöttek be egy-egy közösség életében. Minden prófécia, minden gyógyító szolgálat ott tud hatékony lenni, ahol ezt hittel fogadják. Ezt a hitbeli elfogadást „nyitottságnak" is nevezhetjük, mert a lélek ilyenkor készséges a kegyelem működésére. Ez teljesen evangéliumi igazság. Márk evangélista megjegyezte, hogy amikor Jézus Názáretben járt, az emberek megbotránkoztak benne. *„Nem tudott csodát tenni… maga is csodálkozott hitetlenségükön"* (Mk 6,6). Az az ember, aki tele van haraggal, elutasítással, hitetlenséggel, az blokkolja az imádság kegyelmi hatását, és nem tudja befogadni a kegyelmi működést. Ezt a jezsuita Linn atya és McNutt is hangsúlyozzák könyveiben.

A jelenkori különféle szellemi áramlatok többféle formáját gyakorolják a családfagyógyításnak. Ha valaki ezeket összekeveri, akkor elveszíti a tisztánlátását, és másokat is tévedésbe visz. Különbséget kell tenni a katolikus és a protestáns látásmód között, továbbá a katolikus és az ezoterikus szemlélet között. **De különbséget kell tenni a katolikus karizmatikus és a katolikus racionális szemlélet között is.** A racionális szemlélet szeretné a véleményét tudományosnak feltüntetni, holott sok esetben nem más, mint tapasztalanság, illetve hitetlenség.

Talán elegendő megemlítenem, Soubirous Bernadettet, aki Lourdesban látta a Szűzanyát. Ezért világi és egyházi oldalról is üldözést szenvedett az első években, mert nem akarták elfogadni, hogy a Szent Szűz egy tudatlan, szegény pásztorlányhoz szólt, és őt választotta ki, hogy közvetítse kegyelmeit.

Végül egy példázattal szeretném zárni mondanivalómat. A következő történt egy óvodában! Két kisfiú verekedni kezdett. Az óvónő odasietett és megkérdezte mi a baj? Kiderült, hogy a hit miatt verekedtek össze. Az egyik így szólt: az én apukám azt mondta, hogy van Isten, de Lacika apukája azt mondta, hogy nincs Isten, ezért verekedtünk össze. Az óvónő kis gondolkodás után így szólt: ezért nem kell verekedni, Pistikének van Istene, Lacikának nincs Istene. A gyerekek szeme elkerekedett az egyszerű megoldáson, kezet fogtak és szent volt a béke.

Aki elfogadja a családfagyógyítás (szentmise a tisztítótűzben szenvedő elhunyt rokonok üdvösségéért) katolikus változatát, az kérje Isten gyógyító szeretetét a családfa élő és elhunyt tagjaiért. Aki nem fogadja el, az ne kérje. DE emiatt ne veszekedjenek, ne kritizálják a testvérüket, hanem maradjanak meg békességben. Pál apostol írja: *„Ki vagy te, hogy más szolgája fölött ítélkezel?... Mindnyájan megjelenünk Isten előtt… mindegyikünk magáról ad számot Istennek"* (Róm 14,4.11). *„Törekedjék mindegyikünk felebarátja kedvére, javára és épülésére"* (Róm 15,2) Mindenekfölött az a fontos, hogy megmaradjon bennünk a szeretet, mert erről fog az Úr megítélni bennünket, amikor eléje járulunk.

Katona István atya

Üzenetek Gisela Máriának

II/1. rész

Gisela Maria személye és megbízatása

Gisela Maria német katolikus nő, a Saar-vidéken lakik. 1990-ben történt természetfeletti jelenségek hatására megtért, ezután 11 évig visszavonultan élt. 2001-től kezdve az Úr szavait tovább kell adnia az emberiségnek. Így hát ebben az évben jelent meg első könyve, ***„Igen, király vagyok”*** címmel, amelyben Jézus a Föld megújulásáról beszél, nem sokkal később pedig a második, amelynek címe ***„Mária, az én igazi anyám”***: ez Gisela misztikus élményeiről szól. A 2003 végén megjelent harmadik mű, a ***„Forduljatok vissza! Térjetek meg!”*** papoknak és világiaknak szóló leveleket tartalmaz, amelyek az egyes embernek az egyházon belül illetve a mindennapokban megélt és gyakorolt hitére vonatkoznak. Gisela Maria Jézustól és a Szűzanyától kapott üzeneteket, néha pedig Pió atyától is. Egy szombati napon, 2010. december 18-án halt meg!

Az üzenetek

A különböző jelenések és kinyilatkoztatások esetében az alaptéma mindig ugyanaz, de minden jelenségnek, kinyilatkoztatásnak van egyedi jellegzetessége, súlypontja, sajátos feladata is, amely a többi jelenés esetében nem ugyanolyan módon van kifejtve, vagy nem olyan intenzitással jelenik meg.

Fotó: Székelyné Farkas Margit

A Gisela Mária körüli események különlegességéhez mindenekelőtt az a megbízatása tartozik, hogy Isten szeretetének hírvivője legyen. Ide tartoznak levelei is, melyeknek egy része a *„Forduljatok vissza! Térjetek meg!”* című kötetben jelent meg, továbbá találkozása a Szenvedő Lelkekkel, a papokhoz szóló apostoli küldetése, s természetesen Pió atyával való különleges kapcsolata. Végül is megbízatásának tulajdonképpeni súlypontja, hogy az általa átélt látomásokban részletesen szó van a világ megújulásáról és az azzal járó gyötrelmekről. A megújult Földön az emberek békében és harmóniában, Isten és egymás iránti szeretetben fognak élni, ami jelenleg még hihetetlennek tűnik. A Földnek ez a megújulása Jézus Krisztusnak a Bibliában megjövendölt második eljövetelével összefüggésben fog bekövetkezni.

A világ megújulását megelőző szenvedések sokféleképpen nyilvánulnak meg: szorongató helyzetek a magán- és családi életünkben; betegségek, járványok; természeti katasztrófák, mint földrengés, áradások vagy viharok; háborúk; mélyreható szociális és gazdasági problémák, azonkívül mindazoknak az erősödő üldözése, akik felismerik és megcselekszik Isten valódi akaratát. Ezek a szenvedések most még kezdeti stádiumban vannak, de az üzenet szerint fokozódni fognak, mint a vajúdó asszony fájdalmai.

A Bibliában az áll, hogy Jézus szerint a visszajövetelét különböző események fogják előre jelezni. Mint a Mt 24-ben, Mk 13-ban és a Lk 21-ben olvasható, a következő események bekövetkeztét jövendölte: hamis próféták és hamis-krisztusok megjelenése, az evangélium hirdetése az egész földön, földrengések, háborúk, háborúkról szóló hírek, éhínség, járványok, a hívők üldözése, családok szétszakadása Jézus miatt, jelek az égen, a Napban, a Holdon és a csillagokban, félelem a tenger tombolásától, *„az egek erősségeinek megrendülése”* (Lk 21,26), és általában olyan ínség, amilyen még soha nem volt és nem is lesz. Sok jelenésben és üzenetben van szó ezekről a dolgokról – Giseláéban azonban az eddigiekkel összevetve sokkal nagyobb terjedelemben. Ilyen eseményekről, ilyen részletesen és azzal az utasítással hírt kapni, hogy ezt tovább is kell adnia – ez a különlegessége, ugyanakkor ez a keresztje is az ő elhívásának.

Ezt a megbízást Gisela nem azért kapta, hogy az embereket megijessze, hogy rémhíreket terjesszen, vagy kielégítse az emberek szenzációéhségét. Az *„Igen, király vagyok”* című könyvben magukban az üzenetekben van megfogalmazva, hogy miért kell őket továbbadni:

Egyrészt: ezek a dolgok értékes segítséget nyújtanak azoknak, akik már most meghallják és befogadják őket, illetve követnek az égből jövő útmutatásokat, hiszen mindent jobban megértenek, és jobban fel lesznek készülve a bekövetkező eseményekre.

Másrészt – ezt is kimondja az üzenet – a szorongattatások nélkül nagyon sok ember **nem térne meg**. E gyötrelmek nélkül az emberiség nem tud megújulni, és ami még súlyosabb, sok embert örök időkre magával ragadna a sátán és a pokol hatalmai. A szorongattatások és gyötrelmek ellenére sem lesz senki a megtérésre **kényszerítve**, de nagyon sokan – ám távolról sem mindenki! – fel fogják ismerni a rosszra csábító utat, és így megmenekülnek az örök kárhozattól.

Fotó: EMÁ

Az *„Igen, király vagyok”* című könyvben leírt kinyilatkoztatásoknak a megvalósuló jövendölések miatt sok ember hitelt fog adni a szükség idején, és ezért is fogják olvasni a könyvet. Ám ekkor azt is megtalálják majd benne, hogy az élet minden ember számára örök, hogy éppúgy létezik örök üdvösség Istennél, mint örök kárhozat a pokolban. E könyv elolvasása előtt sokan nem gondoltak erre, vagy nem hittek ebben. A könyv olvasói ezután majdnem minden oldalon a szerető és irgalmas szívű Jézussal találkoznak, aki a legbűnösebb léleknek és a legkeményebb szívnek is végtelen szeretettel kínálja fel megbocsátását, és hívja el őt a megtérésre, az igazi életre, a megváltás elfogadására. Éppen ezért lesz ez a könyv az ínség idején mindenki számára nagyon fontos. Ugyanebben a szellemben beszél azután Gisela az előadásokon és az imaórákon is az emberekhez.

Így megbízatásának különlegessége révén igen fontos szolgálatot tesz. Ezért viszont elutasítást, sőt olykor támadást is el kell viselnie különböző emberektől, még hívőktől, köztük papoktól és Mária tisztelőitől is, akik nem tudják, néha nem is akarják mindezt megérteni, ezért a kinyilatkoztatásokat rémhíreknek minősítik.

Mégis: éppen az ínséget jövendölő szavak tudnak erőt és reménységet adni. Egyre több gond, probléma, baljós körülmény nehezíti az egyes emberek, a saját családunk vagy általában a családok életét; a fiatalság körében, a társadalomban, a gazdaságban és nem utolsósorban az egyházban a helyzet egyre kilátástalanabbnak tűnik. Egyre gyakrabban válik nyilvánvalóvá, hogy ez valószínűleg a jövőben is így lesz, azaz a gondok nem enyhülni, hanem súlyosbodni fognak, és ez például a hit gyengülésére és az **egyház válságára** ugyanúgy vonatkozik, mint az emberek **belső kiüresedésére és a lelki betegségekre**, a házassági és családi problémákra, de a környezeti ártalmak szaporodására és a Föld sok országában a növekvő szegénységre is. Világszerte növekszik a szenvedés, legyen az anyagi-testi, vagy lelki-szellemi, és – ami ennél is rosszabb – egyre több embert fenyeget az örök kárhozat veszélye. Ennek leginkább az az oka, hogy az emberek egyre kevésbé hiszik, hogy ilyen veszély egyáltalán létezik, és az egyházon belül is egyre kevesebb szó esik róla.

Mindezeket figyelembe véve néhányan úgy érzik, hogy csak az embereket felébresztő és megrázó súlyos események tudják jobb belátásra bírni őket, és szabaddá tenni az utat a megtérés, az Istennek tetsző hit és élet, az igazi problémakezelés, főleg pedig sok lélek megmentése felé.

GISELA ÉLETE

A *„Mária, az én igazi anyám”* című könyvében, a 4-7-ig terjedő oldalakon Gisela röviden beszámol az életéről a megtéréséig. Így ír:

Gyermekkor

Ha visszagondolok a gyerekkoromra, mindig Máriára kell gondolnom. Amióta az eszemet tudom, szerettem őt, és semmit nem kívántam forróbban, mint hogy ő legyen az anyám. Volt egy kis Mária-szobrunk: Mária a gyermek Jézussal. Gyakran megálltam a szobor előtt, és könyörögtem neki, hogy fogadjon gyermekének. Gyermeki együgyűségemben így szóltam hozzá: „Neked csak egy gyereked van, és ezért mindig van időd is, hogy felvedd, és a karodban tartsd. Az én anyámnak öt gyereke van, és szinte soha nincs rám ideje.” Én is anyám karjába kívánkoztam, ahogy Jézus is ott volt anyja karjaiban, ezért hevesen vágyakoztam egy ilyen anyára.

– FOLYTATJUK –

AZ ÚR SZERETETBŐL FENYÍT...

Isten 23 éven át figyelmeztette népét Jeremiás próféta által, és a fenyítés és fegyelmezés sokféle ösvényén vezette őket (Jer 25,3). De aztán eljött az óra, amikor szeretettel teljes figyelmeztetéseit és próbáit végképp elutasították és gyászos haragban merültek el. Ekkor szörnyű ítélet szakadt Izraelre. Az a tény, hogy Isten 23 éven át várt, mielőtt ítéletet gyakorolt volna, bemutatja, hogy milyen nagy szeretettel és türelemmel küzd lelkünkért a fenyítés ösvényein.

Ezért kérlelte az Úr a népet: *„Ha visszatérsz, Izrael, hozzám térj vissza. Metéljétek magatokat körül, és távolítsátok el szívetek előbőreit, hogy fel ne gyulladjon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek gonoszsága miatt"* (Jer 4,1.4). Az Úrnak ebben a figyelmeztetésében hozzánk is szól, hogy jobbítsuk meg útjainkat fenyítésének elfogadásával, hogy ne haragját és ítéletét küldje reánk. Amikor azonban nem akarunk hallgatni figyelmeztetéseire és fenyítéseire, amikor nem változtatunk útjainkon, akkor kénytelen haragra indulni. Mennyire mérhetetlenül nehéz lehet ez az Úrnak! Jeremiás könyvében Isten kifejezi népe bűnbánatra jutásának utolsó reményét: *„Hátha szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától"* (Jer 26,3).

Isten szeretete nem fárad bele, hogy figyelmeztessen és neveljen minket, mert nem akarja, hogy eljussunk életünkben a **„túl késő"** ponthoz. Azt akarja, hogy azt mindenáron elkerüljük, mert többé nem lesz alkalmunk, hogy rálépjünk a fenyítés ösvényére és új lapot kezdjünk. Akkor ránk szakad az ítélet órája. Ezt már sokszor láthattuk az egyes emberek életében és az emberiség történetében.

Félelmetes arra gondolnunk, hogy az idők végén Isten haragjának korszaka következik és véget ér türelmének az ideje. A Bárány tekintete megváltozik. A kegyelem tekintete a harag tekintetévé válik, és az emberek felkiáltanak a hegyekhez és a sziklákhoz: *„Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi székben ül, és a Bárány haragjától!"* (Jel 6,16) Azon a napon, az Úr haragjának napján, az Isten ellen lázadó, istentelen emberiség, a bűn és a sátán szolgája már ezen a földön megtapasztalja, hogy *„a mi Istenünk megemésztő tűz"* (Zsid 12,29). Fölfedezik, hogy: *„Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni"* (Zsid 10,31). Isten haragjának áradata özönlik végig a földön, ahogy a Jelenések könyve mondja. Akkor világméretű katasztrófa szakad a földre az atomháborúval együtt, és a halál és pusztulás hullámai követik egymást.

E korszak küszöbén állunk. A bűn elterjedése miatt az emberiség megérett az ítéletre, vagyis az embervilág kihívja maga ellen Isten haragját és szörnyű ítéletek szállnak alá, milliók kétségbeesett sikoltásától kísérve. Akkor azonban már túl későn kiáltanak, mivel Isten figyelmeztetései és fenyítései hiábavalók voltak.

Mint hívők is kihívhatjuk magunk ellen Isten ítéletét, ha fellázadunk fenyítései és figyelmeztetései ellen, amelyek ezért nem érték el jó hatásukat életünkre. Keresztények/keresztyének vagyunk, és megismertük Jézust, mint személyes Megváltónkat és Segítőnket. Már megtapasztaltuk Isten szeretetét és tudjuk, hogy atyai jósága késztette a dorgálásra, és amikor a fenyítés ösvényén vezet minket, akkor az is a kegyelem cselekedete. De ha ennek ellenére zúgolódunk szívünkben a fenyítések ellen és nem fogadjuk el azokat, egy napon már túl késő lesz nekünk is. Ez azt jelenti, hogy az Úr többé nem szerető Atyaként jön felénk, Aki figyelmezteti gyermekeit és fenyítéssel neveli őket. Nem, Bíróként jön szent haragjával. Azután többé nem élünk kegyelmében és szeretetében, mint azelőtt, amikor Isten figyelmeztetett és dorgált minket mint gyermekeit.

Izrael népe életében látjuk Isten kétféle arcának döbbenetes valóságát, amire a próféták ismételten utalnak. Látjuk Isten kegyelmének tekintetét, amikor atyai szeretettel védi népét és megtapasztalhatják csodáit és szeretetteljes vezetését a fenyítés ösvényein – mint például a pusztai vándorlás évei alatt. Aztán látjuk Isten haragvó tekintetét, amikor elfordul népétől és szörnyű ítéleteket enged rájuk. Ellenség kezébe esnek, és fogságba kell menniük. Rémület, pusztulás és halál csap le rájuk. Jaj nekünk, ha ugyanúgy Isten ellen lázadunk, mint Izrael a pusztában nagyon régen, és nem fogadjuk el szeretetteljes fenyítését és nevelését.

Eljön az óra, amikor Isten haragos tekintetét fordítja felénk. Jaj szakad ránk, ha a világgal együtt ítélete és kárhoztatása alá kerülünk a haragjának idején. Mit foglal ez magában? Kimondhatatlan nyomorú-

ságot, ami már itt a földön elkezdődik. A szent Istent nem lehet megcsúfolni. Ő gyűlöli és meg is bünteti a bűnt.

Mi a legmélyebben gyökerező bűn? Az Isten elleni lázadás. Ez Lucifer bűne és sátáni eredetű. Emiatt távoznunk kell Isten jelenlétéből, és súlyos ítélet alá kerülünk, ha nem térünk meg és nem visszük bűneinket Jézushoz, Aki megtisztít vére által. Aki ellenáll Isten fegyelmező intézkedéseinek és lázad Ellene, mint a gonosz szolga, aki ezt mondta urának: *„tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy"*, ugyanolyan sorsra kell jutnia: *„A haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre"* (Mt 25,30).

Tudatában vagyunk-e annak, hogy miként viszonyulunk a fenyítésekhez? Ez nyilvánvalóvá lesz nemcsak az örökkévalóságban, hanem itt ebben az életben is, amint fölfedezzük a végső időben, Isten haragjának korszakában. Az Úr megmondta, mire várhatunk a végidőkben, hogy tudatában legyünk haragos ítéletei valóságának, azok ránk és a világra vonatkozó következményeinek, és megfelelően felkészüljünk.

Mint ahogy nagyon régen Jézus már előre figyelmeztette népét az ítéletekre, amelyek Jeruzsálem városára szakadtak, ugyanúgy világosan megmondta nekünk is, hogy **ítélet jelzi e korszak végét**. Pontosan leírta a végidők jellegzetességeit, amelyek ma már szemünk előtt válnak valósággá. Figyelmeztetett és óvott minket, amikor ezt mondta: *„Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!"* (Lk 21,36)

Akik Jézuséi és átalakultak képére a fenyítések ösvényén, az Úrhoz ragadtatnak. A Szentírás mondja: *„Kövessétek a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat"* (Zsid 12,14). Jézus magához vesz minket, és meglátjuk őt szemtől szemben, ha Isten szentségének részeseivé lettünk, mert megengedtük, hogy isteni fegyelmezésének ösvényein formáljon minket.

Még a mai korban is, ami még nem kimondottan antikrisztusi korszak, hanem csak annak a „nyitánya", minden attól függ, hogy engedünk-e átalakító fenyítéseinek. Olyan korban élünk, amikor félelem támad és veszedelmek dúlnak, bár még nem tört ki atomháború. Bűnözés, erőszak fenyeget, zavargások törnek ki, környezetünk szennyeződése folytatódik, üldöztetések fenyegetnek, igen, minden oldalról veszély vesz körül bennünket!

Akik azonban megalázták magukat Isten hatalmas keze alatt és alárendelték magukat fenyítésének, kimenekülnek a félelmek és nehézségek közül. Lehet, hogy sírva mondtak igent Isten akaratára, de ezáltal mégis közel kerültek szívéhez. Megtanulták, hogy akaratukkal teljesen belemerüljenek Isten akaratába. Eggyé váltak Istennel. A félelmek és a veszélyek között megnyugodtak Isten szívén, ahol vigasztalást és biztonságot találtak.

Milyen nagy kegyelem van Isten fenyítéseinek és tisztításának ösvényein, a nehéz időkben, amiken ma és a jövőben a még nagyobb próbákban és nehézségekben át kell mennünk. *„Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből"* (2Pt 2,9). Egyre-másra ilyen igéket olvashatunk a Bibliában. A hét gyülekezetnek küldött üzenetek szerint az istenfélők győzelmesek, akiket az Úr megszabadít a kísértés órájából, ami az egész világra eljön (lásd Jel 3,10).

Más szóval, lehetséges megszabadulnunk a nagy ítélet órájából, amikor Isten félelmetes haragja kiárad a földre. Isten a kegyelemben gyönyörködik és nem az ítéletben. Aki aláveti magát fenyítésének és ítéletének ebben a korban, az már megfeddetett bűneiért, és nem szükséges, hogy megítélje Isten a világgal együtt, amikor szent haragjának ítélete száll alá az istentelen embervilágra.

Mennyire fontosak tehát Isten fenyítésének ösvényei, amiken az övéit vezérli! Isten atyai szeretetből mindent megtesz, hogy felkészítse őket a fenyítés eszközeivel, és ne ízleljék meg az eljövendő borzalmak teljességét. Meg akarja őket kímélni és védeni az eljövendő harag és ítélet valóságos időszakától. A Jelenések 9,4-ben például azt mondja, hogy akik homlokán ott van Isten pecsétje, azoknak nem árthat a sáskák szörnyű csapása. Ennek megfelelően,

az Úr ma fenyít minket, hogy ne kelljen a világgal együtt nekünk is megítéltetnünk. Mivel Isten nem akarja kiárasztani haragját az emberiségre, ezért mindent megtesz, hogy megtéréshez segítsen. Törődik velünk, újból és újból figyelmeztet és különböző fenyítéseket küld. A jövő események láttán bűnbánatra és szentségre szólít fel, amire például Péter apostol hív, aki levelében szintén utal arra, hogy a harag isteni ítéletei szakadnak az embervilágra az utolsó korszakban. A fenyítés ösvényeit – ahogy a Szentírás mondja – azért kell végigjárnunk, hogy Isten szentségében részesüljünk, és hogy átalakítsanak Isten képmására, hogy életünk által bemutathassuk Hozzá való tartozásunkat.

Megvannak a kegyelem idejei és megvannak a harag idejei. Az Úr ismételten beszél erről. Isten kegyelme alatt élünk és a kegyelem korát tapasztaljuk, amikor fenyít és fegyelmez minket. De ha nem fogadjuk el a fenyítéseket, akkor a harag korszaka felé haladunk. Akkor mi is Isten haragjának ítélete alá kerülünk, ami hamarosan utoléri a világot. Vagy pedig akkor látjuk meg Isten haragjának emésztő tüzét, amikor a következő világba lépünk.

Fotó: Kis Annamária

Izrael Isten kegyelme alatt élt, amikor ezt hallotta: *„Mert kérve kértem a ti atyáitokat, amikor felhoztam őket Egyiptom földjéről, mind e napig, szüntelen kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat”* (Jer 11,7). Mégis megszomorították Istent: *„Hiába ostoroztam fiaitokat, a fenyítés nem fogott rajtatok”* (Jer 2,30). Igyekezett a jó útra vezetni népét figyelmeztetésekkel és próbákkal, amíg többé már nem volt más választás, csak szent haragjának büntetése.

Ha Isten szeretet, akkor miért bünteti az emberiséget és gyermekeit haragjának bemutatásával és súlyos ítéleteivel? Ugyanazért, mert szereti őket. **Nem viselheti el, hogy a világ a pokol felé tartson** és megteljen utálatosságokkal, amik elkeserítik az embereket. Igen, ha Isten nem avatkozna be ítéletével, akkor kegyetlenül bánna az emberiséggel, mert állandósulna a földön a pokolhoz hasonló helyzet. Ezért ítéleteket küld e bűnnel elárasztott földre, ahol a pokol már bemutatta magát. Az ítélet által meg akar minket szabadítani a pokoli körülmények közül. Nem akarja, hogy magunk is az ördög eszközeivé váljunk. Közbeavatkozik és bemutatja haragját, hogy az emberiség ne éljen bűnben és vétekben. Az ítélet órájában megítél minket szent haragjában, ha korábban nem aláztuk meg magunkat fenyítő keze alatt.

Jóllehet az embervilág Megváltója maga a szeretet, Jézusnak ítéletet kellett hirdetnie Jeruzsálem fölött: *„Mert jőnek reád napok, amikor a te ellenségeid a földre tipornak téged, és a te fiaidat tebenned; és nem hagynak tebenned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét”* (Lk 19,43-44). Amikor fenyítések jönnek az életünkben, mennyire lényeges, hogy megértsük: *„Most van a kegyelmes meglátogatás ideje, amikor az Úr fegyelmez engem, és valami csodálatosat akar elvégezni. Most az ideje, amikor áldást, gyümölcsöt és örökkévaló örömet tartogat nekem. De ha nem fogadom el, ítélet következik."*

Minden attól függ, hogy komolyan vesszük-e ítéletének figyelmeztetéseit. Régen az Úr népe nem akarta komolyan venni Jézus szavait. Vajon Jézus nem volt a Megváltó, aki csak jót tett és ezt mindenki látta? Mégis azt mondta, hogy Jeruzsálem városát a földdel teszik egyenlővé és elpusztítják, *„mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét”* (Lk 19,44). A prófécia akkor szó szerint beteljesedett, mert Jézus minden szava Igen és Ámen. Ő az Ige szerint cselekszik.

Azokban a napokban az emberek csúfolták a próféciát, és azt mondták, hogy nem fog valóra válni, mert évek múltak el teljesen eseménytelenül. De **Kr. u. 70-ben eljött egy nap, a pászka ünnepe előtti péntek**, ugyanaz a nap, amelyen Jézust keresztre feszítették. A római hadak hirtelen föltűntek a hegyeken. Három hadoszlopban megközelítették a várost. Az egyik hadoszlop nagyjából ugyanazon a helyen táborozott, ahol az Olajfák hegyén Jézus megjövendölte, hogy palánkot építenek a város körül. Isten ítélete megfelelt annak, amit Jézusnak egyszer szenvednie kellett. Kereszterdő vette körül a várost, és a keresztekre zsidó emberek ezreit feszítették fel a rómaiak.

Nekünk is ítélet és Isten büntetése alá kell kerülnünk, ha nem engedünk fenyítéseinek – szavai ugyanis mindig igazak. Nem számíthatunk Jézus bűnbocsánatára azért, hogy tovább vétkezzünk, mert

ezzel semmibe vesszük a kegyelmet. Jézus így szólt a Bethesda tavánál meggyógyult embernek: *„Többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!"* (Jn 5,14) Miután Isten kegyelmet gyakorolt, vár ránk, hogy elforduljunk bűnös útjainktól és magatartásunktól, mert máskülönben ítélet következik. Ha azonban nem vagyunk képesek elviselni az „ítélet" szót, és ha elutasítjuk Istent, mint Bírót, akkor máris ítélete alá estünk. A farizeusokhoz tartozunk, akik nem akarták hallani Jézus szavait: *„Ítélet végett jöttem én e világra"* (Jn 9,39). Minden kegyességük ellenére nem vették komolyan Isten ítéletét. Ezért ítélet alá kerültek, ahogy Jézus figyelmeztette őket: *„Miképpen kerülitek ki a gyehennának büntetését?"* (Mt 23,33) Már itt e földön a legtöbb farizeus, akiket Jézus megszólított, szörnyű ítélet alá került a Jeruzsálemre szakadt pusztításban – utolérte őket és velük együtt gyermekeiket is.

Ahogy régen ítélet sújtotta Jeruzsálemet és benne azokat is, akik elutasították még az ítélet gondolatát is, ugyanígy szakad ránk az ítélet, ha nem alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt, amikor fenyít minket. Igen, a Szentírás szerint ítélet ér utol minket, és a világgal együtt kárhoztatás alá kerülünk. Az egész világot ítélet fenyegeti. A föld és a rajta levők mind megégnek (2Pt 3,10).

Ki pusztul el ez ítélet alatt? Péter apostol így ír a földünkre váró ítéletről: *„tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára"* (2Pt 3,7). Más szóval, az istentelenek kerülnek ítélet alá – akik nem akartak semmit sem tudni Istenről, akik nem akarták elfogadni akaratát és fenyítéseit, ehelyett lázadtak és nemet mondtak azokra. Ezért istentelen életet éltek, még akkor is, ha magukat nagyon kegyeseknek gondolták. Félelem és remegés ragad meg bennünket a Jelenések könyvének szavait olvasva: *„Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja: és ki állhat meg?"* (Jel 6,17) A döntő kérdés a következő: megállhatunk-e abban az időben? Aki enged a fenyítésnek és az ítéletnek, aki már itt a földön átmegy az isteni ítélet megtisztító tüzén, akkor majd az Úr kegyelme alá kerül.

Érzékelhetjük, hogy Isten milyen kegyelmes, amint a fenyítés és dorgálás útjain vezet minket, amikor láthatjuk, hogy a harag isteni ítélete lebeg világunk fölött. A Szentírás jelzi annak arányait és félelmetességét. Izajásnál például ezt olvassuk: *„Íme, az Úr napja jön könyörtelenül, mint bosszúság és izzó harag, hogy pusztasággá tegye a földet, és vétkeseit kipusztítsa róla"* (Iz 13,9). A következő versben a próféta folytatja, és később Jézus is lényegében ugyanazt mondja: *„Mert az ég csillagai és csillagzatai nem ragyogtatják fényüket, sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündökölteti"* (Iz 13,10).

A prófétáknál sok más igerész is utal a rettenetes ítéletre: *„És meglátogatom a földön a bűnt és a gonoszokon vétküket. Ezért az egeket megrendítem, és megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsulása miatt, és felgerjedett haragjának napján"* (Iz 13,11a.13). *„Íme, az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit!"* (Iz 24,1). *„Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld"* (Iz 24,19). *„Jöjjetek népek és halljátok, nemzetségek figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld kereksége és minden szülöttei. Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden ő seregökre"* (Iz 34,1-2).

Mindegyik igeszakasz ugyanarra mutat: Isten haragja alászáll az összes népre, az egész világ bűnhődik, elpusztul és sivárrá válik az emberi gonoszság és vétek miatt. Még a Nap, a Hold és a csillagok is belekerülnek Isten haragjának ítéletébe. Jóllehet korábban fölfoghatatlanok voltak az ilyen események, ma már a lehetőségek határain belülre kerültek. Ez bizonyítja, hogy **beléptünk az apokaliptikus korszakba**.

Miként viselkedünk a harag ítéleteinek közeledtére, amely világunkat fenyegeti? Megragadunk-e minden lehetőséget, hogy Isten felkészítsen a fenyítés ösvényein, és ne kerüljünk a világgal együtt az ítélet alá az elkövetkezendő nyomorúság alatt? Isten, a mi mennyei Atyánk hordozni akar minket karjaiban és láttatni akarja velünk védelmezésének sok csodálatos esetét. Ezt tartja szeme előtt, amikor fenyít minket. Jót akar tenni velünk „azután" – az előttünk levő nagy nyomorúság idején.

A reménytelenség korában Isten eláraszt minket jóságával, őt imádjuk mint Atyánkat megmérhetetlen szeretetéért és szívünk eltelik csodálattal. Menynyire hálásnak kell lennünk azért, hogy megfenyített minket korábban és így készített fel szeretetének és csodatevő hatalmának ezekre a kimondhatatlanul vigasztaló jeleire. És ez még nem minden. Egy napon majd az örökkévaló öröm vár reánk. Örvendezve csatlakozunk a hálaadó énekléshez: *„Köszönöm, hogy megaláztál és megfenyítettél, hogy rám árasztottad jóságodat, az örömöket és az áldások bőségét. Atyám, Te vagy a Szeretet – semmi más, csak Szeretet!"*

Igen, Isten fenyítések útjain
vezeti azokat, akiket szeret!

M. Basilea Schlink: Akiket én szeretek

A sátán menyasszonya voltam

III/2. rész

Isten könyörül

Egy templomba rendszeresen eljártam, ITT okoztam a legtöbb kárt. Kábítószerrel kezdtem ellátni a gyönge fiatalokat. Akik nem fogadták el tőlem, azokat annyira megfélemlítettem, hogy nem mertek szólni senkinek. Mihelyt elkezdtek kábítószert használni, megtanítottam őket arra, hogyan kerülhetnek kapcsolatba ők maguk a démonokkal. És ezalatt minden vasárnap ott ültem a templomban. Az egyetlen templom, ahonnan távozni kényszerültem, az Assemblies of God pünkösdi gyülekezetéhez tartozott. Ahányszor csak odamentem, nem értettem, miért, de elakadt a lélegzetem, és rendetlenné vált a szívverésem. A sok okkult kapcsolat elkerülhetetlenül hatott rám, és lassan úgy kezdtem viselkedni, mint aki nem normális. Egyszer, amikor meglátogattam a családomat apám születésnapján, bezártak egy szobába, hogy kényszerítsenek ott maradni és szembesülni saját problémáimmal. Látták, hogy kábítószeres állapotban vagyok, még e különleges alkalommal is. Aznap korábban csalással használtam föl egy hitelkártyát, hogy születésnapi ajándékot vegyek apámnak. Még rosszabbá tette a dolgot, hogy az ajándék egy szép kereszt volt aranylánccal, mert tudtam, hogy apám katolikus, bár akkor még nem volt igazi, élő hite Jézusban. Akármit tettem, úgy tűnt, nem szégyelltem.

Nem sokkal ezután azonban föl kellett fedeznem, hogy ha Jézus foglalkozni kezd veled, akkor, ha nem esel a sziklára, a szikla esik rád... Pontosan ez történt meg velem. Az Úr engedte, hogy végigvigyem gonoszságomat, amíg az meg nem emészt engem. 1991 nyarán történt: a démonok azt mondták nekem, hogy különlegesen kedves vagyok a sátánnak, most már a menyasszonya lehetek, ezen a héten elvisz magával. Azt mondtam a barátaimnak, hogy meg fogok halni, és majd a temetésemen dobjanak a síromra sarat, és mondják: „Egy nagy semmit temettünk el. " De hála Jézusnak, az ő számára nem egy nagy semmi voltam! Neki fontos voltam, ő vágyott arra, hogy megszabadítson engem. Elmentem, hogy elköszönjek a szüleimtől, de nem akartak kijönni a számon a szavak. Egy papírra írtam hát, és ők mindketten sírva fakadtak, mert látták, mennyire megtört vagyok. Apám megkérdezett, elvinném-e autóval egy közeli városba. Úgy látszik, nagyon bízott Istenben, mert szörnyen részeg voltam, de elmentem vele, és ahova vitt, az egy különleges keresztény misszió volt, „Jézus 91" néven, és itt történt meg velem először, hogy fölfedeztem Isten szépségét és részvétét. Nem voltam képes bemenni a sátorba, annyira szent volt, és a keresztény emberek engem átkozódásra indítottak, ezért majdnem végig a sátoron kívülről hallgatóztam. És ott találkoztam Jézus szeretetével, amely reményt adott nekem, hogy normális életet élhetek, hogy nem kell meghalnom, hogy szabad élnem, és megismerhetem őt – és neki van elegendő ereje ahhoz, hogy elszakítsa bármilyen szövetség kötelékét a sátán között és énközöttem. Látomásban láttam Jézust, és ő azt mondta nekem: „Átveszlek úgy, ahogy vagy, ha hajlandó vagy velem jönni. Magamhoz ölellek mocskosságodban és tisztátalanságodban. Szeretni foglak úgy, ahogy vagy." Meg voltam lepve. Nem azt kívánta, hogy menjek és tisztogassam meg magam, hanem ő ajánlotta föl, hogy megtisztít, miközben ölelésében tart, engem, a gonosz bűnöst. Hogyan utasíthattam volna vissza ekkora szeretetet? Válaszul a feltétlen szeretet ajánlatára, imádkoztam Jézushoz, hogy jöjjön a szívembe, és megbántam bűneimet.

Üdvösség

Családommal akartam maradni, hiszen úgy szerettem őket. Anyánk, akit mindnyájan szerettünk, nagyon boldogtalanná tett bennünket, mert betegségében folyton drogokat szedett, és ezek miatt képtelen volt törődni velünk. Mindennél jobban kívántam, hogy Jézus gyógyítsa meg anyámmal való kapcsolatomat. Azt akartam, hogy szeressen engem, mint kislányát – és ez nagyon fájdalmas volt, mert tudtam, hogy gyermekkorom odavan, és nem lehetek újból kislány. Jézussal azonban azt tapasztalom, hogy ő helyrehoz engem mindazokon a területeken, amelyeken fájdalmat szenvedtem. Azon az estén, amikor apám a miszszióra vitt, néhány keresztény később saját lakásába vezetett engem, hogy a sátán ne akadályozhassa meg Isten művét. Elvették és megsemmisítették a kábítószereimet. A következő este arra vártam, hogy apám a nővéremmel jöjjön a sátorba, aki nem volt keresztény. Anyám ritkán hagyta el a házat, mert depressziója miatt egész nap ágyban szokott maradni. De most, amikor megláttam apámat, meglepetésemre anyámat is vele láttam érkezni. Odajött hozzám, és azt mondta: „Miattad jöttem el ma este." Ez drága mozzanata volt az életemnek. Azon az este egy Steve Maile nevű férfi beszélt az üdvösségről. Megkérdezte, akarja-e valaki Jézusnak adni az életét. És akkor a legnagyobb dolog

történt: anyám előre ment és új életet nyert. Nagyon boldog voltam, mert arra gondoltam, milyen jó lesz majd anyámmal ezután. De négy héttel később láttam egy álmot, amely szerint egyik szülőmet elveszítem, ezért meglátogattam őket, hogy lássam, jól vannak-e. Anyám csodálkozott, miért jövök a lakására ilyen későn, de azt mondta, remekül érzi magát, nem is tudta, hogy az élet ilyen sok örömet tartogat. Megkönnyebbülten mentem haza, de másnap este a nővérem azzal hívott föl, hogy anyámat kórházba kellett vinni. Egyszerűen tudtam, hogy az Úr magához veszi őt. Gyorsan a kórházba autóztam, és útközben megszólaltak bennem a régi hangok: most aztán átkozzam Istent!

Ennélfogva imádkozni kezdtem, és azt mondtam az Úrnak: ha meggyógyítja anyámat, dicsőíteni fogom őt, és ha nem gyógyítja meg, akkor is dicsőíteni fogom. A kórházban eszméletlenül találtam anyámat, és könyörögtem az Úrnak, hogy adjon nekem még egy kis időt vele. Az orvosok azt mondták, már csak pár óráig fog élni, de én hallottam az Úr szavát, aki így beszélt hozzám: „Nem vagyok tolvaj, nem úgy lopom el az embereimet, mint éjszaka a tolvaj." Tudtam, hogy az Úr ígér nekem még egy kis időt anyámmal. A kórházban megengedték, hogy egy széken aludjam, és így a közelében maradhassak. Apámmal fölváltva virrasztottunk mellette. Egyszer, amikor szünetet tartottam a pihenő szobában, imádkoztam az Úrhoz: gyógyítsa meg bennem azt a sebet, hogy anyám sohasem kezelt engem úgy, mint kislányát. Azon az éjszakán anyám eszméletre tért, és megkért, hogy aludjak mellette. Amikor mellette feküdtem, karját körém fonta, és azt mondta: most szeret először életében. Ahogy ott feküdtünk, látomásban láttam Jézust, aki odajött az ágyhoz, és így szólt: „Gyermekem, íme az anyád."

Egész életemben hálás leszek Jézusnak ezekért a percekért, amelyeket anyámmal tölthettem. Nem lopta el őt az éjszakában, hanem megadta gyermekeinek és férjének azt az ajándékot, hogy láthatták őt a mennybe menni Vele. Sokáig annyira hiányzott, hogy beszélni sem bírtam róla, de Jézus sok mindent meggyógyított bennem, és az anyámon végbement változást látva nővérem is keresztény lett. Most hűségesen szolgálja az Urat.

Jézus helyreállít

Akkoriban azt gondoltam, hogy Jézus már nem is tehet többet értem, pedig még hátra volt egy hatalmas műve bennem, az ő dicsőségére. Lányom, aki közben megtudta, hogy én vagyok az anyja, gyűlölt engem, és mély keserűséget érzett, amiért olyan korán el kellett válnia tőlem. Engem hibáztatott, az anyját. Sokszor fölhívott, hogy veszekedjék velem, és minden rossznak elmondjon. Elfogadtam ezt, és nem törekedtem kapcsolatra vele. Az Úr azonban minden körülményt föl tud használni, hogy szándékait végrehajtsa. Lányom terhes lett, és a baba apja azt követelte, hogy a gyermeket vetessék el. Az abortusz elő volt jegyezve egy magánklinikán. Tudtam, hogy az Úr az én beavatkozásomat kívánja, de nem volt hozzá erőm. Meglátogattam a lányomat, hogy segítsek, és láttam, hogy érzelmileg nagyon szenved. Azon a napon egy új keresztény könyvet vásároltam, hogy a lányom lakásán segítsen át az éjszakákon. Aznap este ott felejtettem az első szobában, és úgy mentem aludni. A lányom nem tudott aludni éjjel, fölkelt, és megtalálta új könyvemet. A PRÓFÉTA volt a címe, egy Frank Perretti nevű keresztény írta. Fogalmam sem volt a tartalmáról, de az Úrnak igenis volt. Az abortusz-iparról szólt, és az élet értékéről. Azon az éjszakán lányom olvasni kezdte a könyvet, és hatalmas élményben volt része. Éppen akkor olvasta, hogy Jézus meghalt érte, és szívében tudta, hogy ha Jézus valóban meghalt érte, akkor az is igaz, hogy Jézus a kisbabájáért is meghalt. Mérhetetlen megkönnyebbülést érzett, mert ráébredt, hogy nem kell választania, hiszen a baba nem az övé, hanem Azé, aki életét adta érte. Én először nehéznek találtam, hogy egy baba életébe kell belefolynom, mert mindig kerültem a gyerekeket, de az Úr gyöngéd volt, és nem követelt tőlem mindent egyszerre. A baba kislány lett, a neve Mica. Nagyon szeretem, egy kis kincs ő az égből!

Jézus gyógyít

Miközben mindez lejátszódott, az Úr még egy különleges gyógyulást tartogatott számomra. A keserűségből, amely beárnyékolta életemet, sok annak volt köszönhető, hogy rá kellett ébrednem: nagyon fiatalon szexuálisan közvetített betegségeket szedtem össze. Ezek lerontották állapotomat, és már túl voltam egy súlyos műtéten, amely jobb petefészkem egészének és bal petefészkem nagyobb részének eltávolítását jelentette. Egy újabb súlyos műtét után, amely mikrosebészeti beavatkozást jelentett a májamon, négyszáz belső öltés maradt bennem. Rendszeres vizsgálatokra kellett járnom, hogy nyomon kövessék az öltéseket a medencémben, a műtétek sebhelyeit. 1992-ben rutinvizsgálatra mentem, de az ultrahangos, miután megnézett, azt gondolta, hogy rossz kartont kapott. Mikor meggyőződött arról, hogy csakugyan Edith Dullaghan vagyok, izgalomba jött, és a képernyőn két egészséges, működő petefészket mutatott nekem. Csoda történt. Valamivel később, amikor Isten működött bennem, gyöngéden így beszélt hoz-

zám: „Én vagyok az Úr, az élet szerzője. Nem emberen vagy orvoson múlik, hogy lehet-e újból gyermeked." Így értettem meg, hogy Istené a hatalom az élet fölött.

Tovább Istennel

Szeretem Istent! Kimentett engem a lelki sötétségből, amelyben éltem. Helyreállította kapcsolatomat szüleimmel és lányommal. Meggyógyított engem, reményt és életcélt adott. Amikor először válaszoltam Jézus szavára, és neki adtam az életemet, kaptam tőle egy ígéretet az ő igéjéből, hogy soha nem kell többé éreznem ifjúkorom szégyenét. Ez az ígéret mindazoknak van megírva, akik Jézushoz jönnek, és a Bibliában található, Izajás könyvében, az 54. fejezet 4-10. verseiben. Azért imádkozom, hogy akik tanúságomat olvassák, maguk is megtudják, hogy Jézus szava most is hívja mindazokat, akik nélküle élnek. Ő téged is szeret. Azt akarja, hogy személyesen megismerd szeretetét. Megbocsátja bűneidet, megtisztít minden bűntudattól, és új életet ad neked Őbenne. Itt egy egyszerű ima, amit, ha úgy akarod, elimádkozhatsz:

"Uram Jézus Krisztus! Megbánok minden rosszat, amit elkövettem." *(Tölts néhány percet azzal, hogy bocsánatát kéred mindazért, ami különösen nyomja lelkiismeretedet.)* **"Kérlek, bocsáss meg nekem. Most mindentől elfordulok, amiről tudom, hogy rossz. Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten, hogy bocsánatot nyerjek és szabad lehessek. Köszönöm, hogy ma fölajánlod nekem a megbocsátást, mint ingyen ajándékot. Most elfogadom ezt az ajándékot. Kérlek, jöjj életembe Szentlelkeddel, és maradj velem örökké. Köszönöm, Úr Jézus."**

Edith Dullagan

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A megbocsátás gyógyító ereje 3

Király István: A lelki növekedés forrása: a Szentírás 4

Merlin Carothers: Aggodalmak 6

Katona István: Családfagyógyítás katolikus módon (II/2.) 7

Üzenetek Gisela Máriának (II/1. rész) 10

Basilea Schlink: Az Úr szeretetből fenyít 12

Edith Dullagan: A sátán menyasszonya voltam (II/1.) 16

Szerkesztői üzenetek

- Értesítjük kedves Olvasóinkat, hogy október 3-án, hétfőn este 6 órakor kezdődik a **Szentlélek szeminárium** az Emmausz Házban. Továbbá október 5-én, szerdán este 6 órakor kezdődik a **Gyógyító szeminárium**, szintén az Emmausz Házban. Címe: 1146 Budapest, Thököly út 120. Jelentkezni lehet az Iroda telefonszámán (H-Cs: 10-16-ig): 06-1-222-5306, vagy személyesen.
- Szeptember elejétől újra lehet kapni **Gloria Polo: Akit villámcsapás ért**, és **Grandis: Nemzedékek gyógyítása** című könyveit. Szeptember végén jelentetjük meg **Slavko atya: Böjtöljetek szívből** című könyvét.
- Június 29-én Milánóban meghalt Stefano Gobbi atya, foglaljuk imádságainkba.

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Az újságban látható grafikákat (3., 5. és 13. oldal) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

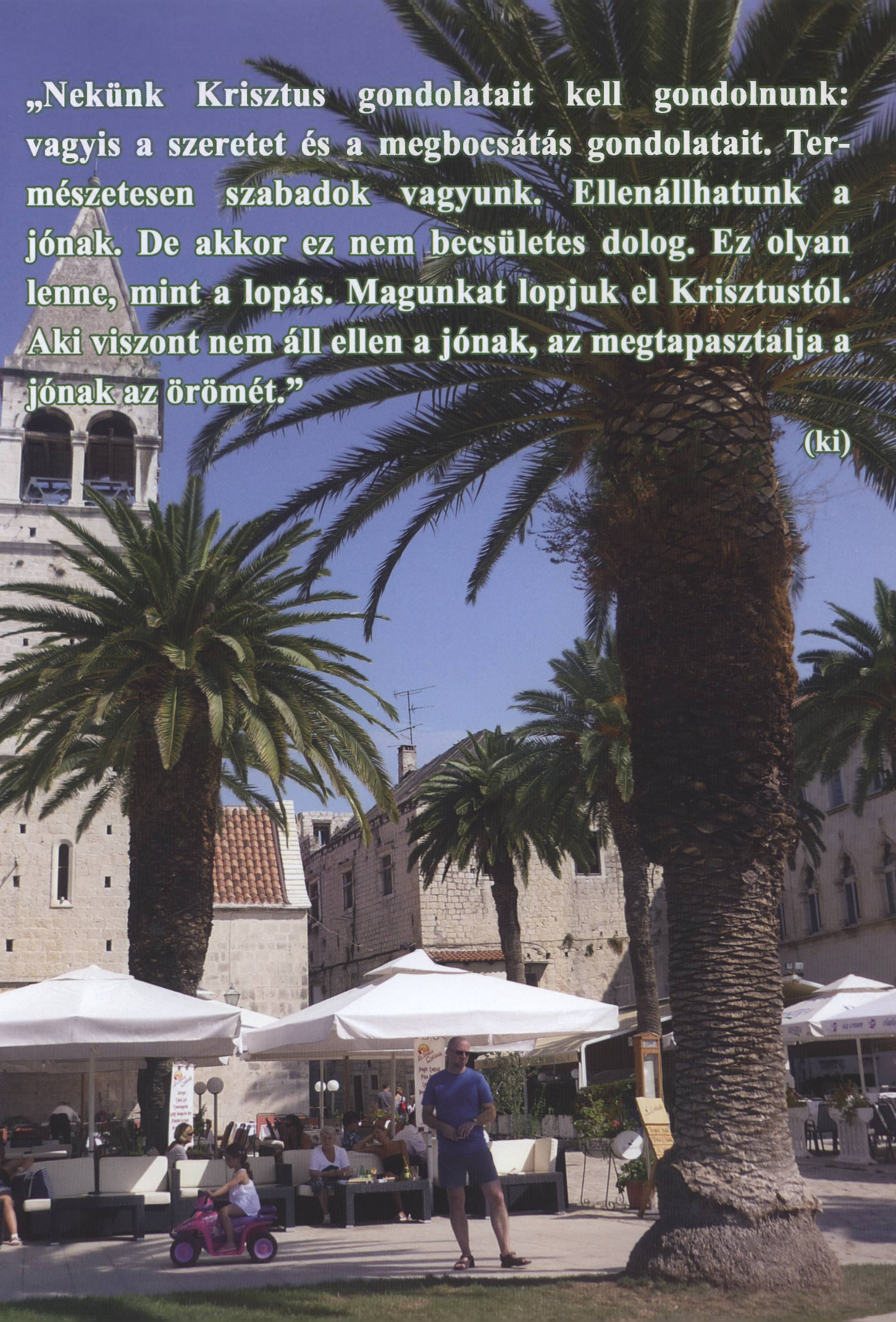
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

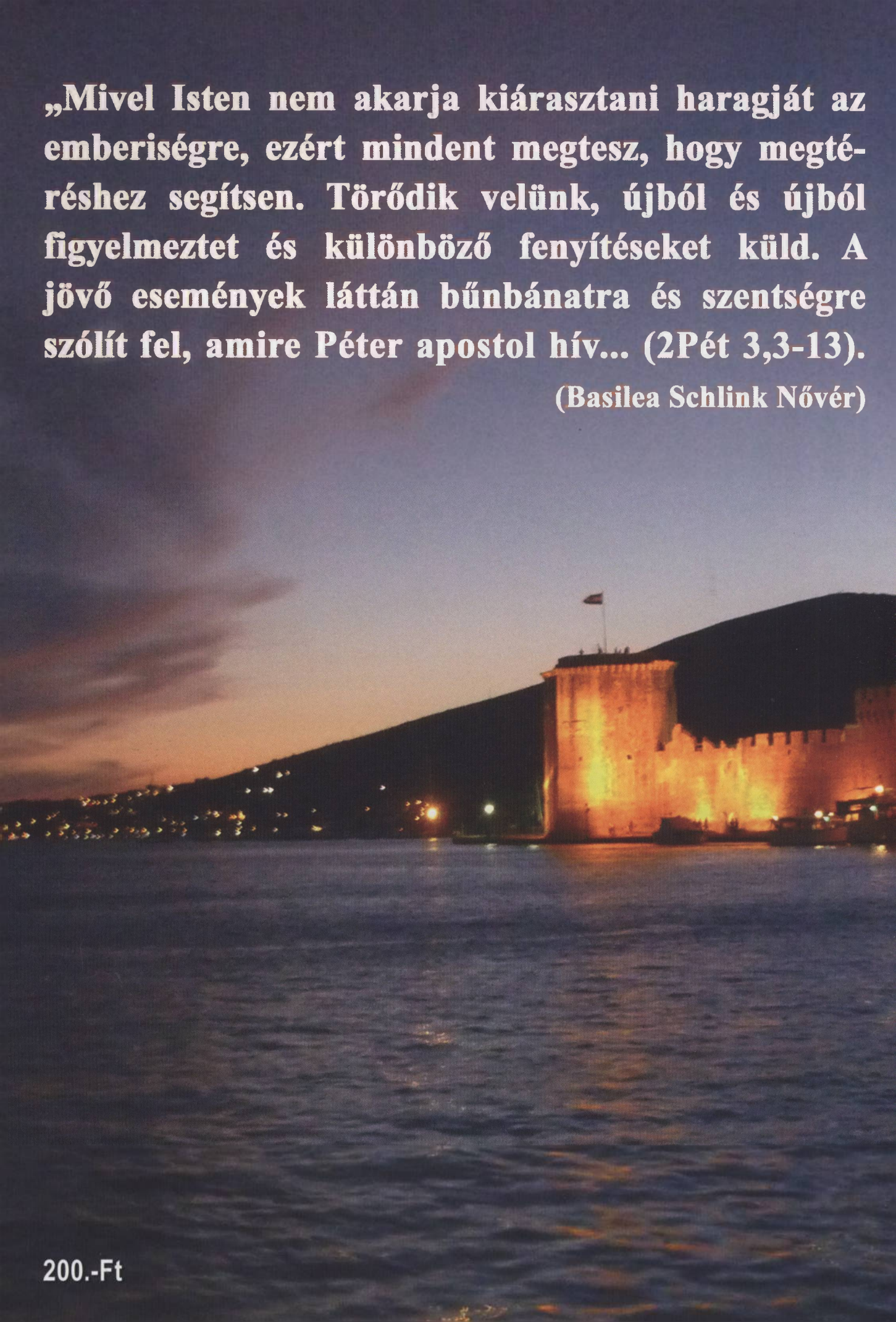

„Nekünk Krisztus gondolatait kell gondolnunk: vagyis a szeretet és a megbocsátás gondolatait. Természetesen szabadok vagyunk. Ellenállhatunk a jónak. De akkor ez nem becsületes dolog. Ez olyan lenne, mint a lopás. Magunkat lopjuk el Krisztustól. Aki viszont nem áll ellen a jónak, az megtapasztalja a jónak az örömét.”

(ki)

„Mivel Isten nem akarja kiárasztani haragját az emberiségre, ezért mindent megtesz, hogy megtéréshez segítsen. Törődik velünk, újból és újból figyelmeztet és különböző fenyítéseket küld. A jövő események láttán bűnbánatra és szentségre szólít fel, amire Péter apostol hív... (2Pét 3,3-13).

(Basilea Schlink Nővér)

200.-Ft